FUNDAŢIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, Nr. 19-20, februarie-martie 1999; 10 pag.

BUNA-VESTIRE

Acum, se cuvine, fraţilor, ca să ni se spună nouă, cu mare glas cuvântul Apostolului, despre această zi mare, pentru că acesta a propovăduit lumina şi a arătat, cu întemeiere, că începătură a praznicelor şi împărătească este ziua aceasta luminată. Că, zice Sfântul Apostol Pavel: „Prin Sfântul Duh, noaptea a trecut, iar ziua s-a apropiat".

Astăzi, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul şi Dumnezeul nostru, negrăit încape în p â n t e c e l e Fecioarei, vrând să îndumnezeiască, cu a Sa înomenire, făptura cea zidită de mânile Sale şi, în Raiul cel de demult, iarăşi să o aducă. Astăzi, Cel nevăzut, Se face văzut; Cel neîncăput în ceruri, încape în pântecele Fecioarei. Astăzi, Cel neatins, în pântecele Fecioarei zămislindu-se, se atinge de oameni. Astăzi, Fiul lui Dumnezeu trup primeşte, Fiul lui Dumnezeu se face fiu Fecioarei.

Astăzi, Cel mai înainte de toţi vecii, din Tatăl fără de maică, negrăit S-a născut, acum, fiind în ceruri minunat şi înfricoşat, pe pământ, fără de tată, în p â n t e c e l e Fecioarei Se întrupează. Îndoit după fire, Dumnezeu şi om înţelegându-se: cu noi este Dumnezeu! Şi măcar că, dorind mântuirea oamenilor, a venit pe pământ, era totuşi în ceruri, cu totul, împreună cu Tatăl şi Duhul şi, mereu cu totul, pe pământ, asemenea proslăvindu-Se şi închinându-se şi împreună împărăţind. Minunată şi înfricoşătoare naştere a fost, căci nu altul, mai înainte de veci, S-a născut din Tatăl, fără de mamă, ci acelaşi este, Care şi din Fecioară S-a născut, Unul-născut, Fiul lui Dumnezeu, Care, din fiinţa Tatălui răsărind, S - a arătat n o u ă. Lumină din lumină Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut, ziditorul lui Adam a venit pe pământ, ca să caute pe omul cel rătăcit. Că, văzându-ne pe noi căzuţi, întru multe închinări de idoli şi, cu înşelăciunea acelora, fiind împiedicaţi şi robiţi, n-a suferit Dumnezeu să vadă turma S a risipită de diavolul, ci, a trimis mai întâi proroci să propovăduiască venirea Lui. Că zice prin Isaia: *„Iată, Fecioara în pântece va lua şi va naşte fiu şi vor chema numele I u i Emmanuil, care se tâlcuieşte: cu noi este Dumnezeu".* Iar, după ce a venit plinirea vremii, a trimis de sus pe Arhanghelul Său, Gavriil, zicându-i: „Să mergi la F e c i o a r a Maria şi să-i zici ei: Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecului tău. Prin tine, blestemul strămoaşei Eva se va strica. Căci, prin femeie s-a arătat cele rele şi de stricăciune, iar prin tine, acum, vor veni cele mai bune. Că, iată, vei zămisli în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele Lui Iisus, pentru că Acesta va mântui poporul S ă u de păcatele lui", cum aţi auzit zicând şi Evanghelistul.

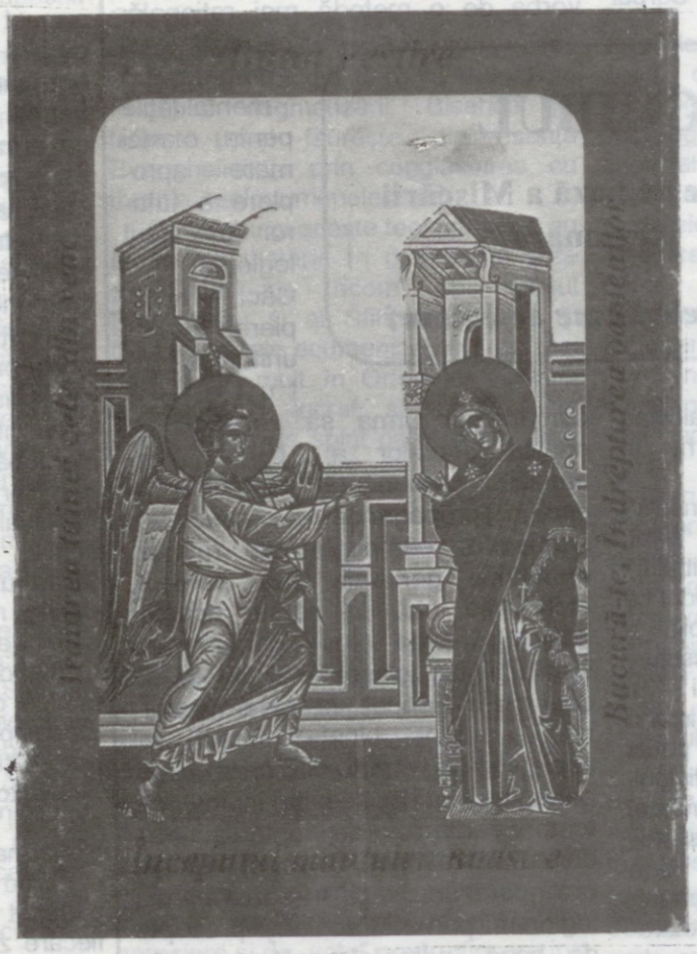

Iar în a şasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.

(Luca 1, 26, 27)

Acestea, toţi să le socotim, fraţilor, ca să cunoaştem cât de mare dar am luat astăzi şi de câte bunătăţi ne-am învrednicit. Că astăzi, vrăjmaşul nostru, diavolul, a fost legat şi drăcească lui lucrare a fost zdrobită...

(PROLOAGELE, Vol. II – BUNA VESTIRE)

CUIBUL

Unitate de bază a Mişcării Legionare

Diferitele forme de cuiburi

(urmare din Nr. 18 / 1999)

Nici o modificare a conjuncturii politice, nici o măsură de represalii, nici o linişte prelungită fie ea din partea şefilor ierarhici, nu alterează viaţa cuibului. Ca şi cum ar fi singur pe lume, ca şi cum s-ar încarna în întregime în Mişcarea Legionară, fiecare cuib constituie existenţă şi o aşteptare. El ştie că, mai devreme sau mai târziu, va fi chemat să dea seamă de atitudinea sa sau să realizeze o misiune. Şi trebuie să fie gata în orice clipă.

Educaţia primită în cuib şi coeziunea între membrii săi sunt de aşa natură că fiecare cuib este deja o forţă combativă încă de la crearea sa. De altfel, în cele două mari Corpuri ale Mişcării (Corpul studenţilor şi Corpul muncitorilor), misiunile aveau loc de cele mai multe ori prin cuiburi. Un cuib sau altul avea în sarcina sa o anumită misiune. Sarcinile individuale contau şi ele la clasificarea cuibului. Şi unităţile ierarhic intermediare îşi calculau mărimea lor în „cuiburi" şi nu în „indivizi".

De ce acest procedeu insolit? Pentru că individul dispărea total, înglobat în comunitatea cuibului? Deloc! Mişcarea consideră individul ca pe o celulă trăitoare şi nobilă a societăţii. Dar cuibul constituie unitatea de educaţie a individului şi, în acelaşi timp, de luptă pentru victoria preceptelor legionare. Din acest punct de vedere, cuibul depăşeşte individul, cu toate că totul se întreprinde numai pentru binele acestuia. În acest fel, Legiunea putea dispune de forţe importante pentru orice moment, caracterizate printr-o mobilitate extraordinară de camuflaj, de deplasare, de atac, de repliere.

Există deci o logică imperativă la diferenţierea cuibului şi la crearea unor Corpuri. Este reflectarea grijei de a păstra fiecare individ în atmosfera mentală şi profesională cea mai propice spiritului său şi puterii de a-l folosi în acţiunile Corpului căruia îi aparţine în mod natural. Mai mult, educaţia pe care o primea fiecare putea fi dozată şi administrată după aptitudinile intelectuale, după vârsta sa, după profesia sa.

Totuşi se naşte o întrebare: prin această metodă categorială de formare a cuiburilor, nu avea loc o lărgire a prăpastiei, periculoasă, care separă clasele şi care constituie una din gravele şi permanentele greşeli proletare? Nu avea loc din partea Mişcării Legionare, o recunoaştere implicită a neputinţei de a îndulci relaţiile tradiţionale dintre clase?

La prima vedere, metoda legionară dă impresia că facilitează sau agravează neînţelegerile. Creind cuiburi pe categorii ar putea să se creadă că diferenţele de clasă ar constitui fundamentul mişcării. În fapt, nu este nimic din aceasta. Este vorba de o metodă mai raţională, capabilă să pregătească mentalităţile pentru o mai mare apropiere a tuturor în spirit legionar. Căci, apropierea tuturor unităţilor şi tuturor camarazilor urma să se facă cu ocazia diferitelor acţiuni de natură comunitară: marşurile în comun (propagandă sau educaţie), şantierele, câmpurile de muncă, reuniunile generale sau parţiale, închisorile etc. În cursul acestor activităţi avea loc comuniunea spirituală iar „clasele" urmau să se confunde. Educaţi în ideea fraternităţii pentru binele comun al societăţii, legionarii din orice categorie vedeau în ceilalţi, înainte de toate, camarazi de luptă şi fraţi demni de respect. Şi acest rezultat era opera unui cuib în sânul căruia legionarii primeau aceleaşi precepte de bază îndreptate către acelaşi scop.

(Traducere din limba franceză de Eugen BĂLAŞA după Ediţiile Carpaţi, Madrid 1973)

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

DUPĂ „REBELIUNE"...

(urmare din Nr. 18/1999)

Erau însă mulţi din cei rămaşi fideli Comandantului care continuau să creadă că viitorul Mişcării e indisolubil legat de viitorul Germaniei naţional-socialiste.

Nu-i de mirare că ei dezaprobau atitudinea mea, unii cerând chiar să fiu sancţionat. Am fost însă mereu acoperit de şeful nostru din lagăr, dr. Iosif Dumitru, care-şi făcuse o parte din studii la Londra şi care, cu multă discreţie, îşi exprima cam aceleaşi opinii în privinţa naţional-socialismului. Aceiaşi atitudine de menajare a mea a avut-o mereu şi Comandantul.

A venit apoi capitularea de la 23 august 1944. O bizară coincidenţă: cu o zi înainte avusese loc un masiv bombardament american asupra lagărului nostru situat alături de cazarma SS. Au fost ucişi 6 camarazi şi peste 30 au fost răniţi.

Eliberaţi din lagăr am fost îmbarcaţi într-un tren special şi expediaţi la Viena, unde sosiseră deja Comandantul cu Traian Borobaru, eliberaţi din lagărul de la Oranienburg, precum şi ceilalţi şefi legionari care fuseseră internaţi în lagărul de concentrare de la Dachau.

După câteva zile, la insistenţele nemţilor, a fost format Guvernul Naţional în exil sub preşedinţia lui Horia Sima. Personal, am fost încartiruit la hotelul Carlton, fără a deţine nici o funcţie în vreunul din serviciile aferente Guvernului Naţional. Comandantul a vrut să fac parte din echipa care transmitea, de la *Radio Donau* programe în limba română însă autorităţile germane, informate de binevoitori din rândurile disidenţei asupra opiniilor mele, nu prea filogermane, s-au opus categoric. Aşa că, fiind fără nici o obligaţie, mi-am petrecut util timpul ducându-mă în fiecare zi la Biblioteca Centrală până la apropierea frontului sovietic.

Între timp se alcătuise, sub conducerea generalului Chirnoagă, armata naţională precum şi grupe de legionari instruite special pentru paraşutarea în ţară. Avansarea frontului sovietic spre Viena a determinat guvernul să părăsească oraşul şi să se stabilească provizoriu în Stiria la Bad Anssee.

(continuare în pagina 6)

ing. Virgil VELESCU

DESPRE ORTODOXIE (2)

De la o vreme (1054) Biserica creştină s-a împărţit în două - una, credincioasă spiritului evanghelic al sinodalităţii, alta, sub conducerea papalităţii, decretată supremă autoritate în biserică şi peste biserică, cu dreptul de a statornici ea însăşi şi tradiţia şi ecumenicitatea. La această gravă abatere de la spiritul evanghelic s-au adăugat apoi şi alte abateri, cum ar fi „Filioque", „Imaculata concepţie a Maicii Domnului", învăţătura despre Purgatoriu şi alte inovaţii de credinţă şi de dispoziţii canonice şi disciplină, care au adâncit şi mai mult prăpastia dintre cele două biserici.

Credincioasă spiritului Evangheliei şi ecumenicităţii bisericeşti – Biserica Ortodoxă nu şi-a mai îngăduit convocarea de noi sinoade ecumenice, deşi ar fi putut-o face, întrucât, păstrătoare a dreptei credinţe, ea singură putea să lucreze sub semnul ecumenicităţii şi în asistenţa Sfântului Spirit. N-a făcut-o din smerenie, ci din prudenţă şi în nădejdea unei reîntregiri a Bisericii prin revenirea la matcă a bisericii înstrăinate. Este prin aceasta mai săracă în depozitul de credinţă? Sau este lipsită de dinamismul Evangheliei? Sau a rămas ea în urma vremurilor cu capitalul mântuirii şi a încreştinării societăţii şi a neamurilor, pentru ale căror destine ea este garantă în faţa lui Hristos şi a împărăţiei sale divine? Dar care dintre învăţăturile necesare şi a perfecţionării lumii nu sunt cuprinse în Sfintele Evanghelii şi Epistolele Apostolilor şi în cele statornicite de soboarele ecumenice? Şi ce au agăugat acestor învăţături sinoadele postecumenice ale bisericii catolice, sau decretele papale ale acestei biserici? NIMIC, care să slujească la mântuire, dar, vai, atâtea care să ducă spre rătăcire. Căci nimic din ceea ce ne este necesar pentru mântuire nu este străin depozitului de credinţă al Ortodoxiei, iar spiritul viu al Evangheliei şi lucrarea harului este deapururi viu şi fecund în Biserica noastră dreptmăritoare.

Mântuitorul şi Apostolii şi prin ei Părinţii Bisericii din vremea de aur a ecumenicităţii, ne-au dat tot ce era de trebuinţă ca să ne putem orienta în toate problemele care se pun astăzi omenirii pentru buna ei vieţuire şi mântuire. Dovadă „Mărturisirile de credinţă", care au apărut în sânul Bisericii ortodoxe şi care, pe baza scripturilor şi hotărârilor sinoadelor, ne-au dat toate temeiurile de credinţă, nădejde şi dragoste cu care să ne îndumnezeim viaţa de aici şi să ne-o câştigăm pe cea de dincolo. În fruntea acestor mărturisiri stă cea a Românului Petru Movilă, care prin recunoaşterea ei de către toate bisericile ortodoxe şi-a căpătat caracterul ecumenismului.

Deci lucrul necesar s-a făcut şi se face şi pe această cale a convertirii între biserici în sânul Ortodoxiei. Deci lipsa unei prea excesive dogmatizări poate fi socotită şi ca un avantaj pentru Ortodoxie şi nu numai ca un desavantaj al ei, după cum remarcă aceasta şi teologul Serghie Bulgakov. În lipsa dogmatizării, Biserica îşi trăieşte şi-şi făureşte din esenţa Evangheliei şi prin conglăsuirea cu tradiţia, teologumenele Sale.

Până atunci aceste teologumene au putere circulatorie în măsura în care ele stau de acord cu spiritul Evangheliei şi al Sfinţilor Părinţi. Şi deşi sinoadele ecumenice nu s-au mai adunat de mult în Ortodoxie, spiritul ecumenic a lucrat şi lucrează în comuniunea de spirit care există între toate bisericile ortodoxe.

✧

Prin sobornicitate nu înţelegem ceea ce vor să înţeleagă teologii ruşi - în special Florenski şi Bulgakov - prin acea „sobornitate" care transformă conştiinţa colectivă a „conciliarităţii", în dreptul şi conştiinţa individuală a fiecărui credincios de a dispune de destinele bisericii. „Proclamarea" adevărurilor ecumenice stabilite de sinoade nu înseamnă un drept de apreciere şi de „veto" pentru fiecare ins al comunităţii creştine, ci adeziunea solemnă a tuturor celor ce s-au stabilit că aparţin conştiinţei comune a Bisericii. Atunci „sobornicitatea" ortodoxă s-ar transforma în cea mai primejdioasă anarhie protestantă.

Atari păreri circulă şi în rândul Bisericii ortodoxe române şi nu numai la oamenii politici care vor să creieze o stare de excludere între ortodoxism şi naţionalitate, dar şi de anumite cercuri bisericişti, geloase de „autonomia" Bisericii. Şi totuşi ideea de naţionalitate este strâns legată de esenţa Ortodoxiei şi ea constituie încă una din notele ei caracteristice, fără ca prin aceasta să-i anuleze sau altereze spiritul de ecumenicitate. E adevărat că sub raportul considerării ideii de naţiune, fără de universalitatea creştină, sunt mari deosebiri între cele trei confesiuni creştine.

Pentru Biserica romano-catolică, naţiunile sunt formaţiuni întâmplătoare şi temporare, constând din grupe de oameni care devin o naţiune când un ansamblu de grupe de cauze de ordin material şi spiritual concură a face din aceste grupe individualităţi distincte, capabile să se guverneze singure, - după cum sună o definiţie de sociologie, dată de trei emeriţi sociologi învestiţi cu acel „nihil abstat", al oficialităţii catolice.

De aici toată teoria puterii seculare a statelor care-şi deţin drepturile prin învestire din partea unei ţări vasale a puterii din Apus, în care formula Concordatului de astăzi este ultima încercare suverană de a împăca suveranitatea papilor cu puterea suverană a Statului.

Concordul Vaticanului cu Statul român:

Unirea politică a tuturor românilor, după primul război mondial, trebuia să atragă după sine unirea celor două culte religioase din Transilvania – ortodoxă şi unită într-un singur organism bisericesc ca urmare firească a luptelor şi jertfelor făcute laolaltă pentru apărarea fiinţei naţionale şi a tezaurului cultural românesc.

De această mult dorită unire religioasă s-a vorbit prima dată la Adunarea Naţională de la Alba Iulia la 1 Decembrie 1918, pentru că se recunoştea făţiş de ambele părţi că dezbinarea religioasă se făcuse printr-un act politic silit şi ca atare, tot printr-un act politic putea să fie ştearsă. Dar statul român nu se putea amesteca în această problemă pentru a nu fi învinovăţit de intoleranţă din partea Puterilor străine.

(continuare în pagina 6)

Nicolae CRĂCEA

MOŢA-MARIN: PREZENT!*

Aveam 15 ani.

Împreună cu colegii mei din *Liceul Casei Corpului Didactic*, alături de profesorii şi pedagogii noştri, aşteptam, în tăcere, trecerea cortegiului, care, pornind din faţa bisericii Ilie Gorgani, urma să poarte, în acea dimineaţă mohorâtă de februarie, la o lună de la moartea lor, pe cei doi români, legionarii pieriţi, în prima parte a celui de-al doilea război mondial ce începuse în Spania. Pentru că, azi, este evident că acel război civil a fost prima încleştare dintre lumea creştină şi duşmanii ei.

De-a lungul întregului drum, învăluit de o imensă tăcere, ocrotite de serviciul de ordine al Legiunii, mulţimile marelui oraş împreună cu cele venite de pe tot cuprinsul ţării, salutau, cu braţul ridicat, afetul purtat de cei 100 de bărbaţi ai Legiunii.

Copilul din mine era gelos pe colegul lui, fratele lui Doru Belimace, care purta, pe braţe, perna cu decoraţiile celor jertfiţi în luptele din Spania.

Dar dintre cei 5 întorşi de pe front îmi amintesc silueta înaltă a lui Bănică Dobre ce-şi purta pătura ostăşească în bandulieră.

Tristeţea era atât de apăsătoare încât nu am văzut lacrimi în ochii nimănui.

Au trecut de atunci 62 de ani.

Cu gândul la ei va fi scris poetul:

„Rosti stejarul: vrea-m-aş copac
întotdeauna
să ţin în braţe raiul şi pe genunchi
furtuna,
iar când prăpădul bardei pădurea mi-o
colindă,
s-o fac la loc să crească din stele şi din
ghindă".

Doamnelor şi domnilor,

Morţii noştri, fireşte, aşteaptă de la noi cuvenitele pomeniri; ne aşteaptă la poarta cimitirului să le aprindem candela aducerii aminte; se bucură când vorbim despre ei şi se tem de uitarea noastră:

„Şi când de ei ne rupem uneori
cu ochi de pietre morţii plâng fierbinte
şi-nalţă-n arbori braţe din morminte
cu lungi chemări, amari şi mustrători".

Mustrări meritate atunci când nu le împlinim idealurile pentru care ei s-au luptat şi au murit. Ştiu bine că ceea ce spun eu acum poate părea demodat: azi idealul este un cont în Elveţia, realizat printr-un mişmaş mondializat, un Jeep Cherokee primit ca ciubuc, din partea unui McDonald oarecare, sau măcar o călătorie la Davos pe banii statului. Cât despre jertfă, i-auzi vorbă, ce-i aia?

Iar morţii Mişcării Legionare aşteaptă de la noi cu totul altceva: să, împlinim visele lor - „şi să faci, măi Corneliu, din ţara noastră o ţară frumoasă ca un soare, şi puternică şi ascultătoare de Dumnezeu" – ei ucişii din Spania, de la Tâncăbeşti, de la Vaslui, de la Râmnicul Sărat, din Delta Dunării şi de la Gherla, şi de pe marginea drumurilor din această ţară unde au zăcut în ţărână ucişi de vitregia vremurilor şi duşmănia oamenilor.

Duşmănie care încă nu a încetat.

Pentru că trebuie să ne fie tuturor limpede : al doilea război mondial nu s-a terminat iar România, după cea mai lungă perioadă de pace din istoria ei se află în aceeaşi mlaştină a desnădejdii, împrejmuită de aceleaşi fiare sălbatice, continuând să urce muntele suferinţii.

Există şi oarece schimbări: parte din fiarele sălbatice hălăduiesc prin alte pustiuri fără să-şi fi pierdut ceva din sălbăticie dar deznădejdea este mai apăsătoare pentru că cei care ar fi trebuit să fie alături s-au rătăcit în desunire şi desbinare.

Mai grav: creierele spălate ale multora dintre noi continuă să fie bombardate cu produsele nocive, mincinoase şi perverse ale unei găşti internaţionaliste şi, din nefericire, nu mai există nici Nae Ionescu, nici Petre Ţuţea, nici Mircea Eliade sau Constantin Noica care să le răspundă şi nici Corneliu Codreanu care să-i unească.

Iar atât timp cât noi nu vom reuşi să ne unim pentru a suplini absenţa lor nu vom fi dovedit că am înţeles şi ne-am însuşit mesajul lui Ion Moţa: *„Dumnezeu nu poartă în carul biruinţei decât pe vitejii care se ştiu pierde pe ei pentru a-şi răscumpăra neamul şi sufletul".*

Spunea cândva Seneca - „cel ce ignoră portul spre care se îndreaptă nu-şi găseşte niciodată vântul favorabil" – iar azi atât portul cât şi vântul depinde de împlinirea celei de a 7-a porunci citită din „cărticica şefului de cuib": „UNIRE, UNIRE şi iar UNIRE. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare cu toate poftele şi cu tot egoismul din tine pentru această unitate. Ea, unitatea, ne va da biruinţa. Cine este contra UNITĂŢII este contra biruinţei legionare".

Ţinând seama de anii dificili ce au să vină - ar fi vremea să punem capăt vrajbei noastre. Nu uitaţi că „atunci când vor vedea că nu ne pot strivi vor încerca al doilea mijloc: dezbinarea noastră prin ademenire. Atunci, ca şi azi: „Nu vedeţi, ne întreba Căpitanul, cum s-au dezbinat toate partidele din România prin ademenire – (este adevărat că azi lângă „caşcavalul ademenirii" se arată şi „pisica" dosarului n.n.): liberalii în două - (atunci; azi în „nouă"), iar acum, în urmă, şi naţional-ţărăniştii stau gata să fie învinşi şi rupţi".

Datoria noastră?

Nu-i suficient să ne aducem aminte de ei, aşa cum nu cred că-i deajuns să depui o coroană de flori la Mormântul Eroului Necunoscut, deavalma cu cei care, mai ieri, l-au isgonit de acolo şi l-au înlocuit cu mausoleul, neruşinat de fastuos, al trădătorilor de neam şi ţară. Datoria noastră este să le preluăm gândurile, ideile şi idealurile: *„Dacă noi nu ne vom trezi şi nu vom porni la împlinirea datoriei noastre în războiul pe care l-au pornit oştile diavoleşti, atunci prăbuşirea va veni"* – scria Moţa. Şi a venit: priviţi ruinele din jurul nostru şi-i veţi da dreptate.

„Să lăsăm la o parte vorbirea cea multă - şi mai ales să lăsăm la o parte credinţa că ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbe goale, prin paradă şi laudă spearpă ori prin hotărâri ce sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverii" – iată ce ne cere eroul de la Majadahonda.

* *Cuvântare ţinută de dl. Paul Spiru MICHAIL la 62 de ani de la căderea celor doi martiri pe Frontul spaniol, la 13 Ianuarie 1937.*

(va urma)

Paul Spiru MICHAIL

LEGITIMĂ APĂRARE SAU RĂZBUNARE

LEGITIMĂ APĂRARE

Art. 132. „Nu se socoteşte infracţiune faptul aceluia care comite un act necesar pentru a apăra viaţa, integritatea corporală, sănătatea, libertatea, onoarea sau averea, fie ale sale, fie ale altora, în contra unui atac material, direct, imediat şi injust.

Se consideră ca legitimă apărare şi cazul când agentul, sub imperiul tulburării, temerii sau terorii, a trecut peste marginile apărării".

Juriştii ar putea obiecta că riposta legionarilor nu a avut caracterul de „imediat", această condiţie fiind obligatorie pentru invocarea legitimei apărări. Considerăm că argumentul nu rezistă unei analize obiective, având în vedere că riposta, de multe ori întârziată, a legionarilor, se datora tulburării şi temerii lor justificate că actele ilegale de represiune comise de organele Statului vor continua. De aceea considerăm că acţiunile legionarilor puteau şi pot fi încadrate în afara conceptului de legitimă apărare, paragraful 2 al art. 132 prevăzând şi cazul când cel atacat a trecut peste marginile apărării, fiind sub imperiul „tulburării, temerii sau terorii".

În *„Cronica unor violenţe politice"* autorul Nicolae Roşca prezintă o documentată enumerare a acestor violenţe politice care lezau viaţa, integritatea corporală, sănătatea, libertatea, onoarea sau averea legionarilor (Editura Mişcării Legionare, Madrid, 1991, reprodusă în *Suplimentul politic şi istoric, Gazeta de Vest*, Ed. Gordian, Timişoara, ianuarie 1996).

În vara anului 1936 Ion Moţa pronunţă următoarele cuvinte de neuitat: „Declarăm în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei că violenţele noastre au fost întotdeauna de apărare şi de legitim răspuns.

Iniţiativa ilegalităţilor şi a violenţelor revine în întregime inamicilor noştri".

✧

Nu este lipsit de interes să arătăm dispoziţiunile Codului Penal al R. P. R. din 11 iunie 1968, cu modificările ulterioare, republicat la 23 aprilie 1973. Acest cod poartă amprenta regimului comunist al vremii, marcând un regres în ce priveşte drepturile omului, iar în cazul *legitimei apărări*, acest art. 44 suprimă, din textul vechi, noţiunile de libertate, onoare şi avere, acestea nemaiputând fi invocate ca lezând persoana atacată. Nu este de mirare, căci pentru regimul comunist, libertatea, onoarea şi averea nu mai aveau valoare – şi acest fapt a fost simţit din plin de miile de deţinuţi politici trecuţi prin închisorile comuniste.

✧

După ce am arătat împrejurările în care s-au produs „violenţele legionare" şi justificarea lor morală şi juridică, prin invocarea normei de drept, de „legitima apărare", să trecem la acuzaţia care se aduce mereu legionarilor că au practicat „răzbunarea" şi că, încălcând astfel legile, ei au meritat (?!) ceea ce ştim cu toţii că a urmat: schingiuirile şi moartea.

Este drept că Statul are monopolul Justiţiei, dar de multe ori el îşi arogă puterea de a exercita violenţa şi ilegalitatea, considerând că în felul acesta apără fiinţa şi instituţiile statului. Această concepţie o pune în practică chiar împotriva propriului său popor, lovind în membrii comunităţii prin abuzuri grave şi crime. Membrii comunităţii văd că nu au altă cale, pentru a-şi apăra viaţa şi onoarea decât să recurgă la „răzbunare" ca o formă de a sancţiona nedreptăţile şi crimele comise împotriva lor de un Stat care se crede puternic pentru totdeauna. În aceste condiţii, răzbunarea apare – după cum am arătat mai înainte – ca o formă de legitimă apărare chiar sub aspect juridic.

✧

„Răzbunarea" apare sub diferite forme şi motivaţii din cele mai vechi timpuri. Legea talionului din Vechiul Testament a fost prevăzută şi practicată şi în vechea legislaţie greacă şi romană, precum şi de Mahomet în Coran. Vechii greci atribuiau zeilor puteri şi însuşiri deosebite, chiar şi patimi omeneşti. Filosofii greci denumeau pe Themis drept zeiţa dreptăţii, iar pe Nemesis drept zeiţa răzbunării şi dreptăţii. „E severă, dar dreaptă". Ea răzbună pentru a face dreptate. Expresia *„Răzbunarea lui Nemesis"* înseamnă deci un act de dreptate bazat nu pe lege şi drept, ci pe echitate morală.

„A răzbuna" – A-şi face singur dreptate, pedepsind pe acela de la care a suferit un rău, o nedreptate (Dicţionarul limbii române moderne. Editura Academiei R.P.R., Bucureşti, 1958, pag. 697).

În toate dicţionarele am întâlnit acelaşi element comun: a răzbuna pentru a face dreptate şi – mai presus de orice – a satisface nevoia de moralitate universală şi veşnică.

JILAVA- 26 noiembrie 1940

Asasinatele de la Jilava prezintă un aspect controversat şi complex totodată. Denumite *„asasinate"*, de către istoriografia oficială, începând cu generalul Antonescu şi continuând, fără încetare, până în zilele noastre, evenimentele din acea noapte de 26 noiembrie 1940 sunt considerate drept acte de răzbunare tipic legionară.

Dar cine erau deţinuţii păziţi de Poliţia Legionară de la Jilava? Unii uciseră cu mâna lor, alţii transmiseră ordinele unui regim criminal care nu ţinuse seamă de nici o normă juridică, de nici o lege creştină...

... De sub placa de beton şi de sub straturile de pământ, care acopereau groapa, ieşeau la iveală trupurile arse de acid sulfuric ale lui Corneliu Codreanu şi ale celorlalţi treisprezece camarazi ... Acum trebuia să se facă dreptate! Sau credeţi că nu trebuia?...

„Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor - Din osemintele noastre se va naşte cândva un răzbunător (Eneida – Publius Vergilius Maro, 70 - 19 î. d. Hr.)".

Desigur că, legionarii, doriseră şi aşteptaseră să aibă loc un proces legal, aşteptaseră acel Tribunal Excepţional care să realizeze OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ. O ţară întreagă trebuia să cunoască ADEVĂRUL. Dar nu a fost să fie aşa. Trecuseră de mult cele 24 de ore în care urma să se constituie instanţa de judecată legală. Acea instanţă nu luase fiinţă; şi nu din vina legionarilor. Răzbunarea care a urmat a înlocuit opera de pedepsire legală.

Lecţiile istoriei sunt, de multe ori, dure. De aceea, din toată istoria sângeroasă a României anilor 1938-1940, şi din toţi anii până în zilele noastre, se desprinde o lege supremă, lege pe care Romanii, cu spiritul lor juridic, au enunţat-o ca un principiu pentru toate timpurile: „JUSTITIA EST FUNDAMENTUM REGNORUM".

„JUSTIŢIA ESTE TEMELIA STATELOR".

(sfârşit)

Bucureşti, mai 1998

Nicolae COTERBIC

(urmare din pagina 2)

DUPĂ „REBELIUNE"...

Nu s-a rămas prea mult aici deoarece, după trecerea Rinului, ofensiva americano-engleză a făcut progrese rapide şi se prevedea deja iminenţa capitulării germane. Mica colonie română de la Bad Anssee s-a dizolvat şi fiecare a plecat în direcţia pe care o credea cea mai indicată. Eu, împreună cu dr. Mircea Muşătescu şi familia Dan şi Stela Protopopescu, am ajuns în oraşul Freising lângă München.

După câteva zile a urmat ocuparea regiunii bavareze de către trupele americane. Se mai găseau în oraş, veniţi tot de la Bad Anssee, ziaristul George Racoveanu şi o doamnă de origine română dar stabilită demult în Franţa, doamna Sangiuliano, care tocmai ieşise din lagărul de concentrare pentru femei de la Ravensbrück.

Postul de radio militar american a început să emită cu regularitate, fiind recepţionat în întreaga Germanie. Astfel am aflat de arestarea şi extrădarea în ţările de origină a unor fruntaţi naţionalişti străini care colaboraseră cu armata germană: generalul rus Vlasov şi trupele sale, conducătorul ungar Salaszi şeful organizaţiei Crucile cu Săgeţi, cetnicii sârbi şi partizanii croaţi ai lui Ante Pavelici. De acţiuni dirijate împotriva legionarilor n-am auzit. Cei mai mulţi, cei din regimentele armatei naţionale, s-au lăsat să fie luaţi prizonieri de trupele anglo-americane. Alţii au încercat să se camufleze cu nume false, angajându-se ca muncitori agricoli în gospodării ţărăneşti germane.

M-am gândit totuşi că ar fi indicat să întreprind, pe cont propriu, un fel de acţiune de sondare a situaţiei. Doamna Sangiuliano îmi povestise că la Paris l-a cunoscut pe diplomatul american Robert Murphy care acum era colaboratorul civil al generalului Eisenhower la Cartierul General American din Frankfurt pe Main. Am întrebat-o dacă ar fi dispusă să ia contact cu el, ceea ce mi-ar permite să-i înaintez un *memoriu* privind poziţia Mişcării Legionare. A fost de acord. Am redactat în grabă un scurt *memoriu* în care făceam un istoric al Mişcării Legionare, al obiectivelor sale politice, naţionale şi educative, al persecuţiilor la care a fost supusă sub regimurile dictatoriale, ale regelui Carol al II-lea şi generalului Antonescu, al deosebirilor fundamentale dintre ideologia Mişcării Legionare şi cea naţional-socialistă şi al misiunii Guvernului Naţional de la Viena. Am plecat apoi la Frankfurt însoţit de d-na Sangiuliano, în condiţiile precare de transport de atunci.

Ajunşi la Frankfurt, d-na Sangiuliano s-a dus întâi singură la Cartierul General American unde a fost primită imediat de consilierul Robert Murphy, obţinând permisiunea să-i prezinte un „conaţional" pentru a-i înmâna un *memoriu.*

A doua zi ne-am dus împreună la Cartierul General. Am aşteptat vreo 10 minute în anticameră până când un ofiţer din secretariat ne-a introdus în biroul d-lui Murphy. Am explicat pe scurt rostul prezenţei mele şi i-am înmânat mapa cu *memoriul.* Timp de circa 5 minute a parcurs câteva pagini după care, depunând manuscrisul pe birou, a declarat că chestiunea prezenţei legionarilor în Germania e cunoscută şi a fost examinată de forurile de resort ale armatei de ocupaţie americane şi că, spre deosebire de măsurile luate împotriva exponenţilor din Germania ai altor mişcări naţionaliste străine, împotriva noastră, nu s-au adoptat nici un fel de măsuri restrictive, că vom fi lăsaţi în pace, dar ni se recomandă să ne vedem de treabă şi să nu întreprindem nici un fel de agitaţii.

Audienţa s-a încheiat şi am putut pleca liber.

Astfel am aflat de fapt ceea ce mă interesa în primul rând: că nu avem să ne temem de nici un fel de represalii din partea autorităţilor de ocupaţie americane şi că ne putem legaliza situaţia în libertate.

Toţi cei care se aflau în diferite locuri în Germania de Vest, sub ocupaţie anglo-americană şi franceză, au început să iasă din clandestinitate, s-au prezentat la primării pentru obţinerea de noi legitimaţii şi s-au înscris pentru protecţie şi asistenţă la birourile organizaţiei UNRA.

M-am întors la Freising unde a apărut clandestin peste două săptămâni şi Comandantul Horia Sima, însoţit de Petre Ponta şi Traian Borobaru.

I-am arătat o copie a memoriului, cu al cărui conţinut a fost total de acord. Bineînţeles, dată fiind calitatea sa, a continuat să călătorească şi să locuiască incognito însă având totuşi certitudinea că nu-l ameninţă nici un pericol de genul celor care s-au abătut asupra altor fruntaşi naţionalişti străini aflaţi în Germania.

Dintre camarazi unii, profitând de libertatea de deplasare, au plecat mai departe în Franţa şi Italia sau au emigrat cu precădere în Argentina. Eu m-am mutat la München, m-am înscris, după deschiderea Universităţii, la facultatea de Staatsuissenchaften şi, datorită faptului că aveam diploma de inginer, mi s-a permis ca numai după doi ani de frecvenţă şi lucrări de seminar să pot prezenta teza de doctorat cu titlul *„Probleme der Umwandlung eines Agrarstaates in einem Industriestaat".*

PERSONALITĂŢI LEGIONARE

VASILE BOLDEANU
(1902 – 1991)

Preot, fruntaş al exilului românesc din capitala Franţei

S-a născut în oraşul Focşani, fiu de preot, dintr-o familie de răzeşi vrânceni.

Aderă de timpuriu la idealurile Mişcării Legionare. Este închis în timpul prigoanelor dezlănţuite de I. G. Duca împotriva legionarilor în anii 1933-1934.

Pentru modul în care a înţeles să acţioneze în cadrul Mişcării, primeşte gradul de *comandant legionar* din partea lui Corneliu Zelea Codreanu.

În anul 1938, în timpul dictaturii lui Carol al II-lea, este arestat şi închis în lagărul de la Vaslui. Eliberat din lagăr, ia parte la lupta pentru alungarea din ţară a regelui şi a camarilei de la Palat.

În perioada guvernării legionare, lucrează în Serviciul de Secretariat al Mişcării Legionare.

După lovitura de stat a lui Ion Antonescu, din ianuarie 1941, este arestat şi închis. Reuşeşte să evadeze, părăseşte ţara şi petrece o perioadă de timp în Jugoslavia. De acolo ajunge în Germania, unde, în decembrie 1942, este arestat de Gestapo şi închis în lagărul de concentrare de la Buchenwald. Eliberat din lagăr, în august 1944, ajunge la Viena, unde este de ajutor prizonierilor de război români din lagărele din Austria.

După terminarea războiului merge în Franţa, la Paris, unde este ales paroh al Bisericii Ortodoxe din str. Jean de Beauvais. În timpul nopţii lucrează ca muncitor într-o hală de fructe, iar ziua slujeşte ca preot al românilor pribegi din capitala Franţei.

Este un fruntaş al exilului românesc, activ, dârz, neînfricat, dotat cu o inteligenţă ascuţită, stimat dar şi temut de unii.

În ultimii 10-12 ani ai vieţii sale are de îndurat multe necazuri trupeşti şi nici de amărăciuni şi neplăceri sufleteşti n-a fost scutit.

Preotului Boldeanu i se datorează, în mare măsură, faptul că Biserica din Jean de Beauvais a rămas Biserica românilor ortodocşi liberi din Paris.

În procesul pe care părintele Boldeanu îl are cu cei fără Dumnezeu, din România, are alături multe personalităţi politice şi culturale româneşti şi franţuzeşti din Paris, astfel încât pretenţia regimului comunist din România este respinsă de Juriul de judecată francez.

A decedat la Paris la 89 de ani. Este înmormântat la cimitirul Montparnasse.

(M.R.)

CINE NE SUNT STRĂMOŞII?

Pentru a decela adevărul la această întrebare intimă şi necesară se impune să răsfoim oleacă colbăita noastră istorie.

În primul rând se impune să precizăm cum s-au numit strămoşii noştri. În manualele din trecutul apropiat şi de astăzi se numesc GETO-DACI.

Oare această rebotezare ascunde vreun interes sau prostie?

Strabon spune răspicat: *„Eu le spun Daci, aşa cum îşi spun ei, deşi grecii îi numesc Geţi".*

DAC ÎNSEAMNĂ SULIŢAR

Aşadar strămoşii noştri sunt teribilii suliţari DACI.

Vasile Pârvan ne spune că erau supranumiţi *„Poporul fabulos".* Cum s-a ajuns la acest măreţ apelativ putem deduce din raportul împăratului Traian către Senatul Roman şi din spusele lui Herodot.

Raportul lui Traian este redat de Iulian Apostatul: *„am subjugat pe însăşi teribilii Geţi. Cea mai înspăimântătoare armată din câte au fost vreodată pe lume. Aceasta nu numai pentru extraordinara lor forţă fizică, ci mai mult pentru faptul că se credeau nemuritori şi mergeau la război mai veseli ca la nuntă".*

Herodot, redând un moment din invazia Traciei de către armata lui Darius, subliniază credinţa Dacilor în nemurirea lor:

„Când şi-a prăvălit Darius imensa-i armată peste ţinuturile trace, toţi tracii au fugit din calea acelui puhoi, în afară de Geţii din nordul Dunubiului. Aceştia, crezându-se nemuritori, au luat o hotărâre nesăbuită: aceea de a înfrunta armata lui Darius".

Deşi afirmaţia lui Herodot pleca dintr-un sentiment sincer, este eronată. Grecii, deci şi el, nu puteau concepe ca un alt popor, în afară de ei, putea să aibe o spiritualitate superioară. Deci, *Herodot nu putea înţelege că strămoşii noştri nu se credeau nemuritori ci erau nemuritori.* Ei ştiau precis că enormul tăvălug persan era mai numeros decât întreaga populaţie şi, în consecinţă, vor fi copleşiţi. Dar tot aşa de sigur *ştiau că nu vor fugi din faţa niciunui duşman.* Şi nu au fugit.

Datorită învăţăturilor lui Zamolxis, Dacii aveau o concepţie despre viaţă şi moarte foarte apropiată de cea creştină. De aceea trecerea de la păgânism la creştinism s-a făcut pe nesimţite şi noi, odată cu botezul de ROMÂNI, am primit şi Crucea lui Hristos.

Credem că este cazul să subliniem că suntem singurul popor născut creştin.

Desigur că datorită acestui fapt putem crede că vom beneficia de unele privilegii. Dar, cercetând zbuciumata noastră istorie o găsim plină de alean. Începând cu robia romană, cu năvălirea hoardelor barbare şi până în zilele noastre, când am suportat POJARUL ROŞU, numai cu bucurii nu ne putem lăuda.

Şi totuşi, pronia cerească s-a făcut simţită în toate momentele cruciale ale ţării noastre, picurând din visteria Sa pe Ştefan cel Mare, Ion Vodă cel Cumplit, Mihai Viteazul şi pe toţi Feţii - Frumoşi ai acestui neam.

Mai deunăzi, când dracul îşi bulucise în coasta noastră puzderia de puradei, ce urma să prăvălească peste întreagă Europă, crucificându-ne în primul rând pe noi, Dumnezeu a scos în faţă o întreagă generaţie de luceferi, generaţia 1930. Căpitanul acelor aleşi, care s-au sacrificat pe altarul patriei, aproape în întregime, a fost Corneliu Zelea Codreanu. Dintre figurile proeminente ale acestui neam, el este cel mai controversat. Unii l-au iubit până la adorare, alţii l-au urât cu toată forţa, dorindu-i moartea cu orice preţ.

Au reuşit cei ce-l urau, omorându-l mişeleşte în 1938.

Ei nu au ucis un singur om. Au sărăcit ţara cu un crăişor creştin cum rar se întâlneşte. Au ucis pe trimisul Domnului ce urma să ne amintească voia lui Dumnezeu.

Azi, cei care nu l-au cunoscut, poate cinstiţi sufleteşte, voind să cunoască adevărul, pun întrebări fireşti, logice: Oare, Căpitanul a fost, aşa cum spun apropiaţii lui, un creştin deosebit, un trăitor? În acest caz, se pare că, legionarii aveau un creştinism al lor în care se admiteau şi derogări, ca un fel de licenţe poetice?

(va urma)

Emanoil PARASCHIVAŞ

EMINESCU, primul român absolut

(urmare din Nr. 18/1999)

Vorbele le veneau la inimă mai uşor. Şi nici nu ne miră acest lucru pentru că însuşi societatea, organizarea societăţii, era şi este astfel alcătuită şi Eminescu şi-a dat seama de acest lucru şi, poate, de aceea o şi defineşte astfel:

„Organizarea socială a României are două părţi caracteristice, una reprezentată prin *o droaie de fraze goale* (s.n.) în zecile de foi şi foiţe ale ţării, alta în sărăcirea şi mortalitatea populaţiei. Generaţia viitoare, care după umbrele ce le aruncă va fi şi mai sacă şi mai înfumurată decât cea de astăzi, ne arată de pe acum cauza României *ca o cauză pierdută* (s.n.). Când vom ajunge la realizarea corectă a formulelor metafizice a lui J. J. Rousseau, atunci ne vom trezi *că nu mai există popor românesc* (s.n.) şi aceste formule nu vor fi, credem, suficiente pentru a hrăni iluzia greco-bulgarilor din Bucureşti, că trăiesc într-un *mic Paris* (s.n.)". „Greco-bulgaro-ţigano-evreii" epocii aceleia l-au „popularizat", prin „foiţele" vremii, pe poetul Eminescu cu un scop bine urmărit – şi anume acela de a-l îngropa pe marele adversar politic care era pentru ei Eminescu. Corciturile de astăzi îl îngroapă din acelaşi motiv. Tot ceea ce este naţionalist este urât de aceştia. Se vorbeşte, azi – ca mai totdeauna – foarte puţin despre Eminescu omul politic, despre A. C. Cuza, toreticianul, despre Simion Mehedinţi, despre C. Rădulescu-Motru, Nicolae Porsena, Nicolae Paulescu, Nicolae Roşu, despre Al. Cantacuzino etc., despre toţi naţionaliştii de aici şi de pretutindeni. Toţi sunt taxaţi „ultranaţionalişti" mai nou. Da', palavragii despre „ultranaţionalişti", nu scot o vorbă despre ultracomunişti, ultrastângişti, ultrasionişti, ultramaghiarofili, ultrafiloruşi, ultrafiloiudei. De ce credeţi? Că doar *internaţionalismul extremist* este mai puternic ca oricând şi reprezintă un pericol mortal pentru toate naţiunile lumii şi este responsabilul principal pentru depravarea la care s-a ajuns. Cum de face el tam-tam pe tema „naţionaliştilor"? Păi, pentru a-şi ascunde trecutul plin de crime. Crime monstruoase. Cu milioane de victime, cu uciderea a întregi categorii de naţionalişti. Şi de aceea noii *Trosky* et co., Pauker et co. vor avea grijă ca Eminescu să rămână şi de aici înainte îngropat ca om politic. Totuşi, un pas s-a înfăptuit odată cu tipărirea operei politice a *românului absolut.* Unii, se pare, au plătit cu viaţa pentru editarea ei. Căci atotputernicia „regilor" acoperiţi era, este, nelimitată. Atunci şi astăzi. Recent, un curajos, care s-a opus lăţirii ţigănismului a fost înjunghiat mortal de un ţigan. Cum vine aceasta? Vedeţi cât de sistematic se acţionează. Tot ce are caracter – ca român – este lichidat de mafia antiromânească. Ungaria, în secolul XIX şi începutul secolului XX, ungurii în general, avea(u) un plan concret, general, bine alcătuit, de ucidere a elementului, elementelor româneşti curajoase, verticale, din Ardealul ocupat. Pe sate, pe familii.

Tot ce era caracter în românitate era lichidat într-un fel sau altul. Anii 1914 – 1918 şi 1940 - 1944 au oferit un prilej de lichidare în masă a acestor feluri de români. Astăzi neamul nostru scade numeric, fetele noastre sunt ştergătoarea de fund a turco-arabilor. Nouă ni se propovăduieşte când amorul pervers, când prezervativul, când homosexualitatea, când măreţia Rusiei, când destrăbălarea Occidentului negroidizat. Cum nu mă pot lungi la infinit, cu divagaţiile, şi nici nu vreau, recomand celor ce ne urmează lectura permanentă din următorii români: Mihail Eminescu, A. C. Cuza, Simion Mehedinţi, C. Rădulescu-Motru, Nicolae Roşu, Octavian Goga, C. Z. Codreanu, Vasile Marin, Nae Ionescu, Ionel Moţa, Mircea Eliade, Nicolae Densuşianu, Traian Brăileanu, Radu Gyr, Emil Cioran chiar, Petre Ţuţea şi nu-l uitaţi nici pe umilul semnatar al acestor rânduri şi ale altora – pe George Ursa. Şi nu uitaţi că „munca intelectuală şi de orice natură este – până la urmă; n.n. – legea lumii moderne, care nu are loc pentru leneşi". Cu o condiţie! Aceea de a ne feri de: „Adevărata otravă a orientului" - ţigănismul hoţ, ovreismul; n.n. – „care este acest popor linguşitor, fătarnic, dispus la pradă şi înşelăciune". Nouă ne revine sarcina - trăind în asceză- *să construim soldatul politic creştin, naţionalist.* N-avem altă soluţie. Soldatul politic naţionalist-creştin, iată ţelul. Să ne asumăm această grea sarcină, aceea de a-l construi, aceea de a-i favoriza naşterea. N-aş vrea, însă, ca eu, şi dv., să devenim, cu timpul, acel soi ciudat de indivizi care să decadă în proverbul, în „învăţătura" proverbului: „Bătrânii vorbesc ce au făcut, tinerii ce fac, nebunii ce o să facă". Să nu fim noi acea categorie de oameni. În încheierea acestei comunicări să mai dăm un citat pentru a fi clară poziţia noastră şi pentru a vedea că ea este identică cu aceea a lui Mihai Eminescu. „Suntem contra loviturilor de stat, pentru că *împuţinează* (s.n.) conştiinţa de drept a popoarelor, ba chiar o nimicesc". Tot asta va spune peste 50 de ani şi Codreanu. Istoria românilor e plină doar de lovituri de stat (de trădători adică). Numai în secolul XX s-au dat peste 7 astfel de lovituri de stat. Prima o dă Carol II-lea în 1930. O urmează tot a lui în 1938. Apoi cea a lui Antonescu în 1941. Urmează cea a blocului celor patru partide (PNŢ, PNL, PC şi PS), cu acordul regelui Mihai, în 1944. O urmează lovitura de stat din decembrie 1947, apoi cea neoiudaist-neocomunistă din 1989. În 66 de ani nu vi se par cam multe pentru o naţiune atât de amărâtă? Tragic este că armata – care jură credinţă şefului şi la fel Serviciului de Siguranţă - a trădat naţiunea, pe naţionalişti şi pe capul statului. Înspăimântător, nu?

George U R S A
(1996)

PROFESORUL REMUS DANEŞ UN MARTIR AL BUCOVINEI

A scrie despre un prieten bun, care înaintea morţii te-a rugat să nu-l uiţi, să scrii despre el, să cercetezi ceea ce şi el a scris cândva despre alţii, este un lucru destul de anevoios. Este anevoios, nu pentru că n-ai avea ce scrie, nici fiindcă ceea ce ai scris ar putea să placă numai la o anumită categorie de oameni, ci este anevoios din cauza unor motive pur personale.

Nu oricând amintirile îţi provoacă senzaţii plăcute; aproape totdeauna suferinţele din trecut ale tale, ale prietenilor tăi, şi, uneori, chiar şi suferinţele duşmanilor tăi, te indispun, te întristează, făcându-te să nu mai vezi, să nu mai judeci problema respectivă printr-o pură obiectivitate. Din cauza sentimentelor care te conduc, care poate nu ajung să te copleşească, despre suferinţele tale, despre durerile unui prieten fiind pus să scrii, să vorbeşti, desigur nu te opreşti numai la o singură prezentare a cazului, ci, inspirat de amintiri, turburat de regrete – cum este cazul de faţă - rândurile pe care le vei scrie vor fi o încercare grea pentru tine şi, poate, un lucru neînţeles pentru cititori.

În anii de guvernare comunistă multe au fost posibilităţile de cunoaştere a omului. Regimul de teroare politică, democraţia populară a proletariatului prin mijloacele care i-au stat la dispoziţie, prin suferinţele provocate, a reuşit să creeze două lumi: una a oamenilor asupriţi, cealaltă a asupritorilor. Omul din aceste două lumi văzut în toate împrejurările şi sub toate formele a putut fi obiectul unor serioase studii psihologice.

În rândurile de mai jos nu intenţionez să fac portretul vreunui miliţian sau anchetator marxist. Lumea acestora, viaţa acestora, faptele acestora şi a celorlalţi ca ei, nu interesează decât doar pentru a face o comparaţie între ceea ce au fost şi au rămas şi între ceea ce trebuia să fie şi să facă. Restul intră în atribuţia justiţiei.

Voi încerca măcar sumar să prezint cititorilor pe publicistul Remus Daneş, căzut în prigoana dictaturii comuniste la penitenciarul Aiud.

Remus Daneş s-a născut la 28 februarie 1917 în comuna Mitocul Dragomirnei regiunea Sucevei. Liceul l-a urmat la Câmpulungul Bucovinei, iar Universitatea la Iaşi, Facultatea de Litere şi Filozofie. O parte din copilăria noastră am petrecut-o împreună. Fire liniştită, înţelept, calculat, Remus Daneş era iubit de colegi şi simpatizat de profesori. Ne-am despărţit în anul 1932. Încă eram copii. Ne-am despărţit atunci pentru ca să ne vedem după 17 ani.

Am fi dorit ca revederea noastră după atâţia ani să fi avut loc undeva pe văile acelea frumoase numite *Capul-Satului* sau în vreo luncă romantică de pe malurile Sucevei. Să ne fi întins la umbra unui fag, să nu ne frământe alte gânduri decât acele de atunci ale copilăriei. Dar, destinul, Dumnezeu sau întâmplarea au voit altfel: să ne întâlnim la puşcărie.

Era la începutul lui septembrie 1949 în „duba" *Securităţii* care ne transporta de la Interne la închisoarea Jilava. Printre deţinuţii din dubă l-am recunoscut pe Remus Daneş, slab, palid, cu ochi parcă timoraţi. Copilul acela voinic, înalt – era cel mai înalt din tot liceul -, altădată spiritual, isteţ, acum deşirat, îmbătrânit, gânditor, nu mai semăna a om. Parcă era umbra unui om. Nu-mi venea să cred că poate fi Remus. Şi doar n-avea mai mult de 12 luni de la arestare.

La Jilava am stat împreună câteva ore până când am fost repartizaţi în celule. Aici mi-a mărturisit planurile sale în legătură cu activitatea publicistică pe care intenţionăm să o desfăşurăm afară după eliberare. Eliberarea o vedea „sigur" în cursul anului 1950.

Printre alte lucruri pe care le-am stabilit a fost şi înfiinţarea unui *cerc de studii literare, politice şi fiosofice* căruia i-am dat denumirea de *„Cercul de studii Jilava – Aiud"*. Rostul *cercului* era să pregătească din închisoare cadre necesare pentru viaţa culturală de mâine, ziarişti, scriitori, condeieri, crescuţi în şcoala suferinţei, în spiritul de camaradenie al prigoniţilor. El urmând să ia legătura cu prof. Radu Gyr imediat după sosirea la Aiud, unde se afla în timpul acela poetul, pentru a-l convinge să primească a fi conducătorul grupului nostru.

Revederea noastră, discuţia avută, trecerea în revistă a evenimentelor politice internaţionale, cu perspectivele bănuite şi aşteptate de noi, planurile de viitor, toate ne-au făcut să trăim câteva clipe de mulţumire sufletească. Ne-am regăsit pe noi înşine poate în momentele cele mai grele din viaţa noastră. Ne-am verificat, ne-am examinat amănunţit sentimentele, adevărul din aceste sentimente, stabilitatea şi am constatat că schingiuirile, teroarea, anchetele, nu reuşise să ni le distrugă sau să le micşoreze.

Înainte de a ne despărţi mi-a spus, ca o completare a întregei noastre discuţii:

„Ce-a fost mai greu a trecut. E bine ca noi să nu pierdem timpul chiar fără a produce nimic. De altfel cred că cercul nostru *«Jilava - Aiud»* va realiza o unitate de gândire în problemele care ne preocupă. Mai ales în problema educaţiei politice şi în problema cuceririi profesionale a ţării.

(continuare în pagina 10)

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

ANUNŢ:

• Duminică, 14 martie 1999, orele 14^{00}-17^{00}, la Sala Ioan Dalles (b-dul Magheru), Fundaţia Buna-Vestire cinsteşte pe filosoful Nae Ionescu şi poetul Legiunii Radu Gyr. Vor conferenţia prof. Constantin Bucescu, dr. Doru Mihail
Recită actorul Dragoş Pâslaru

ANUNŢ:

• Joi, 25 Martie 1999, orele 14^{00}-16^{00}, la Sala Ioan Dalles (B-dul Magheru), Fundaţia Buna Vestire ţine ziua Bunei Vestiri. Vor avea loc conferinţe, recitări.

Preşedinte Doru Mihail — Secretar general George Ursa

CONVOCARE:

• Sâmbătă 27 / 03 1999, orele 13^{00}, Sala Coşbuc, se convoacă Adunarea generală a Fundaţiei Culturale *Buna - Vestire*. Sunt invitaţi delegaţi de la filialele din ţară şi Municipiul Bucureşti.

Preşedinte Doru MIHAIL — Secretar general George URSA

(urmare din pagina 3)

• DESPRE ORTODOXIE

Întrucât situaţia internaţională nu îngăduia să se procedeze unilateral în realizarea acestei probleme spinoase, Guvernul român a fost nevoit să ia legături diplomatice cu Scaunul Papal, prin înfiinţarea unei legaţii române pe lângă Vatican şi a unei Nunţiaturi Papale la Bucureşti.

Constituţia din 1923, pe lângă garantarea libertăţii religioase şi ocrotirea tuturor cultelor, a recunoscut Bisericii Unite caracterul naţional român, acordându-i cinstea de întâietate faţă de celelalte culte, iar ierarhilor ei li s-a acordat calitatea de membri de drept în Senatul ţării. Deci, intenţia legiuitorului român a fost de a îndruma spre o mai strânsă şi frăţească colaborare, în vederea contopirii într-un singur organ bisericesc.

Se ştie că ideile religioase ale Renaşterii şi Reformei lutherane au adus Bisericii Romei pierderea puterii imperialiste pe care o avusese până atunci şi pe care nici Inchiziţia, nici interdictul, nici forţa politică a iezuiţilor nu o vor putea păstra atunci când raţionalismul secolului al 18-lea ar voi s-o substituie. Totuşi Papalitatea va şti să-şi apere interesele în mod abil, prin aşa zisele Concordate sau prin învoiala Vaticanului cu diferite state...

În general Papa nu va încheia acte decât atunci când nu-şi va putea realiza planurile totale. Iezuiţii foloseau mai ales arma culturală şi sofisticată, ei fiind cei dintâi dascăli ai Europei Centrale şi răsăritene în epoca de după Reformă. Alt mijloc de care s-au folosit din plin a fost cel politic sub toate aspectele: violenţă, forţă, arestări şi chiar crime. Nunţii apostolici ajung să conducă viaţa politică a Europei răsăritene prin spionaj, intrigi, defăimări, linguşiri şi tot felul de ademeniri, necinste spre a atrage de partea lor credincioşii din alte culte.

Nicolae Crăcea

(urmare din pagina 9)

• PROFESORUL REMUS DANEŞ UN MARTIR AL BUCOVINEI

Încă de la Iaşi fiind am început să scriu un roman care are ca teză problema educaţiei ca principiu filosofic. Până la «eliberare» voi avea timp suficient să meditez asupra celor ce vreau să scriu. Îmi sunt necesare 2-3 luni. Aş dori, continuă el, afară, să lucrăm împreună. Până atunci însă vreau să facem următorul angajament:

Dacă se întâmplă cumva, admiţând prin absurd să cadă vreunul din noi doi cel care rămâne să-şi ia angajamentul că nu va uita, să scrie despre el şi eventual să înlesnească apariţia în presă sau în volum a lucrărilor scrise. Eu am câteva încercări. Ştii unde le poţi găsi? Ale tale le voi căuta la fratele Emil. Fii însă fără grijă că noi vom supravieţui!"

Câteva săptămâni mai târziu, Remus Daneş a fost transportat înapoi la Aiud de unde fusese adus pentru un supliment de anchetă, deşi avea o condamnare de 25 ani m.s.

Aici într-o celulă a *Zărcii,* ros de foame, distrofie, în ultimul grad, fără asistenţă medicală, fără aer, fară lumina soarelui, doar numai în alintările camarazilor lui de suferinţă, „uriaşul" liceului „Dragoş Vodă", suceveanul Remus Daneş, a murit.

Era în primăvara anului 1950, când moartea nemiloasă năvălise cu furie nemaicunoscută asupra închisorilor din ţară doborând un mare număr de deţinuţi politici.

În celula în care s-a prăbuşit corpul frumos, altădată drept, viguros şi semeţ, ca al unui adevărat spartan, al acestui tânăr luptător antimarxist, prietenii au încrustat în lemnul uşii lapidara inscripţie: „Încă un martir: Remus Daneş - 1950".

Despre activitatea publicistică a lui Remus Daneş se poate scrie un studiu critic valoros. Voi încerca aici să fac doar o mică recenzie asupra câtorva din încercările sale literare prezentând o parte din scrierile inedite pe care am reuşit să le găsesc.

„A interpreta un text biblic, te pune totdeauna într-o situaţie extrem de dificilă".

Astfel îşi începe Remus Daneş studiu în care trateaza „Despre iconomul nedrept" în lumina interpretării capitolului XVI, versetele 1-9 din Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca, continuând:

„Te gândeşti ce ai putea aduce nou, când atâţia au atâtea contribuţii, sau şi-au spus părţile lor despre cutare sau cutare text. Totdeauna o lucrare, din orice domeniu, este rezultatul cercetărilor sau preocupărilor interioare ale autorului pe terenul respectiv. Ce am putea aduce noi nou? Sau cum să facem ca să ne putem da seama bine de graniţa ce trebuie să existe între contribuţia noastră personală şi ceea ce am luat de la alţii.

Căci a înterpreta un singur şir din cea mai nemuritoare şi importantă operă a literaturii universale, ce va rămâne astru cu străluciri orbitoare şi care va eclipsa tot ce va apare şi de-aici înainte, opere produse de genii rămânând minuscule pe lângă ea care contribuie la înălţarea sufletului până la viaţa veşnică, este – o spunem din nou – foarte greu".

Introducerea la acest studiu îl arată pe autor un adept al filosofiei creştine, un apărător înverşunat al ideii de Dumnezeu, idee care stă la baza întregei învăţături creştine. Prin parabola „iconomului nedrept", prin care Mântuitorul se adresează ucenicilor săi pentru a le vorbi despre întrebuinţarea avuţiei, autorul încearcă şi reuşeşte, într-o mare măsură, să demonstreze .că avuţia, precum şi folosirea acestei avuţii sunt lucruri pe care religia nu le detestă.

Articolul a fost scris în anul 1947 – perioada în care presa şi literatura marxistă începuse o campanie susţinută împotriva clasei înstărite pentru lichidarea ei.

(va urma)

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA VRANCEA
Redactor şef: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE
Administraţia (tl.: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: "F C B - V"– C. P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".

I.S.S.N.: 1453 - 5602